

rede på ansøgningsstadiet at indlevere en oversættelse af patentkravene. Til forståelse af patentkravene er det som oftest nødvendigt at læse patentbeskrivelsen, og denne vil kun foreligge på behandlingssproget (engelsk, fransk eller tysk), medmindre et eller flere lande tager forbehold efter Art. 88, jfr. stk. 1. Selv om Danmark tager dette forbehold, er der dog ikke sikkerhed for, at der efter patentudstedelse foreligger en oversættelse af patentbeskrivelsen, jfr. Art. 88, stk. 2-4.

Uanset et dansk forbehold efter Art. 88 vil patentbeskrivelser i hele ansøgningsperioden kun foreligge på behandlingssproget. De deraf følgende overvågningsproblemer er omtalt nedenfor under pkt. 4.

Det ovenfor rejste problem vedrørende den manglende europæiske nyhedsundersøgelse i dansk patentlitteratur bliver endnu større ved fællesskabspatenter, idet antallet af disse må antages væsentligt at overstige antallet af europæiske patenter, hvor Danmark er designet.

B. Forholdet til de nye EF-medlemslande

I forbindelse med lovforslagets fremsættelse har det været anført, at hensynet til Grækenland og de to kommende EF-medlemslande - Spanien og Portugal - talte for, at parlamentsbehandlingen i Danmark, Holland og Irland med henblik på en ratifikation af de to konventioner blev fremskyndet. Spørgsmålet er imidlertid, om hensynet til de nye lande ikke snarere taler for det modsatte.

Af de tre lande har ifølge lovforslagets bilag 1 (fejlagtigt benævnt bilag 2) endnu kun Grækenland underskrevet Den europæiske Patentkonvention - med forbehold for patentering af lægemidler og næringsmidler - men ikke ratificeret konventionen. For alle tre landes patentvæsen gælder det, at det befinder sig på et primitivt stade, idet patentansøgninger kun underkastes en formel prøvning, hvorefter patent meddeles, hvis blot ansøgningen falder inden for det principielt patenterbare område.

Der forestår således et meget betydeligt lovændringsarbejde, før landene vil kunne ratificere blot Den europæiske Patentkonvention. Spørgsmålet om oversættelse af fællesskabspatentet til et nationalt sprog må antages at være mindst lige så relevant for disse

lande som for Italien, på hvis foranledning forbeholdsmuligheden i Art. 88 i konventionen blev indført.

Spørgsmålet om oversættelser til de forskellige sprog må selvsagt være af væsentlig betydning for dansk erhvervsliv og for prisen for den opnåede »rationaliseringsgevinst«. Det synes derfor som om hensynet til de nye lande snarere taler for, at de får lejlighed til at deltage i de løbende forhandlinger om forberedelsen af konventionens ikrafttræden, og herunder også at gøre det klart, hvorledes de stiller sig til forbeholdene vedrørende oversættelser (Art. 88), tvangslicens (Art. 89) og retssager vedrørende krænkelser (Art. 90).

Det må derfor anbefales, at en dansk stillingtagen til en ratifikation af begge konventioner udskydes, til disse forhold er nærmere belyst, og til de ligeledes påpegede usikkerhedsmomenter vedrørende Den europæiske Patentkonvention bedre kan bedømmes.

3. LOVFORSLAGETS KONSEKVENSER FOR PATENTDIREKTORATET

Foreningen har i udtalelsen til industriministeriet udbedt sig en nærmere redegørelse for forslagens økonomiske konsekvenser, idet det er vor opfattelse, at en ratifikation medfører en forpligtelse til at bevilge beløb af en ikke ubetydelig størrelse i de kommende år, hvis den erklærede målsætning om at opretholde en funktionsdygtig dansk patentmyndighed skal opretholdes.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres en forventet nedgang af nationale danske ansøgninger fra 6000 til 2000 ansøgninger om året. Dette betyder straks en nedgang i indleveringsafgift til patentdirektoratet på 4000 gange 800 kr., dvs. 3,2 mio. kr. om året. Hertil kommer efterhånden tabet af fremlægelsesafgifter, herunder trykningsafgifter, samt af årsafgifter, i det omfang sidstnævnte ikke kompenseres af direktoratets andel (25 - 40 pct.) i årsafgifterne for de europæiske patenter. *Det bemærkes, at direktoratet ikke vil få andel i årsafgifterne for fællesskabspatenterne.*

Opmærksomheden henledes på, at handelsministeren allerede i 1976, jfr. underbilag 2 til bilag 1, spalte 1819-20, stillede sig tvivlende over for, om patentvæsenet på længere sigt kunne hvile i sig selv. På baggrund af de nu indhøstede erfaringer med Den europæi-